

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Evy Pechové a soudců a soudců Mgr. Aleny Krýlové a Mgr. Michaely Bejčkové ve věci žalobce: **T.T.M.**, zast. JUDr. Jiřím Pánkem, advokátem, se sídlem České Budějovice, Riegrova 2668/6c, proti žalovanému: **Generální ředitelství cel**, se sídlem v Praze 4, Budějovická 7, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 27.3.2008, čj. 2007/9443/30/TTM

t a k t o :

Rozhodnutí Generálního ředitelství cel ze dne 27.3.2008, čj. 2007/9443/30/TTM **se z r u š u j e** a věc se žalovanému vrací k dalšímu řízení.

Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náklady řízení ve výši 7.760,- Kč do 30 dnů od právní moci rozsudku, k rukám zástupce žalobce JUDr. Jiřího Pánka, advokáta.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení rozhodnutí označeného v záhlaví rozsudku, kterým žalovaný změnil rozhodnutí Celního ředitelství Hradec Králové ze dne 13.11.2007, č.j. 13476/07-0601-40, jímž byla žalobci podle § 4 odst. 3 zákona č. 191/1999 Sb., o opatřeních týkajících se dovozu, vývozu a zpětného vývozu zboží porušujícího některá práva duševního vlastnictví (dále zákon o opatřeních) uložena povinnost uhradit náklady v celkové výši 163.296,53 Kč na účet Celního ředitelství Hradec Králové, tak, že tato částka byla změněna na částku 162 887,85 Kč a výrok prvostupňového rozhodnutí byl doplněn o tabulky. V ostatním zůstalo rozhodnutí nezměněno s tím, že žalovaný nadto rozhodl o vrácení částky 113,20 Kč na účet odvolatele, pokud jím již byla uhrazena.

Žalovaný v odůvodnění rozhodnutí poukázal na zjištění Celního úřadu Strakonice (CÚ), který dne 30.10.2001 pojal podezření, že zboží předložené odvolatelem celnímu úřadu (navržené do režimu volného oběhu) je padělkem ve smyslu ustanovení ve smyslu § 2 písm. a) zákona o opatřeních a na následně zajištění zboží. Pravomocným rozsudkem Krajského soudu v Českých Budějovicích, č.j. 13 Cm 1005/2001-23 bylo potom zajištěné zboží prohlášeno za padělek. S ohledem na tuto skutečnost vydal CÚ rozhodnutí ze dne 2.11.2004, č.j. 5664/04-0367-021, kterým bylo předmětné zboží zabráno. Vlastníkem zboží se podle § 28a odst. 1 zákona o opatřeních stal stát. Celní ředitelství Hradec Králové (ČŘ) následně vydalo dne 14.7.2005 rozhodnutí č.j. 11152/05-0601-21, kterým odvolateli uložilo s odkazem na § 4 odst. 3 zákona o opatřeních povinnost náhrady nákladů za udržování zboží pod celním dohledem ve výši 76 143,- Kč. Odvolání podané proti tomuto rozhodnutí bylo zamítnuto a rozhodnutí potvrzeno rozhodnutím Generálního ředitelství cel (GŘC) ze dne 14.9.2005, č.j. 2005/2620/2, které však bylo zrušeno a věc vrácena k dalšímu řízení rozsudkem Městského soudu v Praze sp. zn. 7 C 256/2005-40 s odůvodněním, že odvolací orgán se nevypořádal s námitkou odvolatele, který nesouhlasil s postupem celního orgánu, který zboží uskladnil u

třetí osoby, které následně platil neúměrně vysoké skladné. Následně GŘC vydalo rozhodnutí ze dne 26.7.2007, čj. 2007/970/30, jímž zrušilo rozhodnutí CŘ ze dne 14.7.2005 čj. 11152/05-0601-21 a vrátilo věc k novému projednání, v rámci něhož CŘ vydalo napadené rozhodnutí ze dne 13.11.2007, jímž odvolateli uložilo uhradit náklady ve výši 163 296,53 Kč; proti tomuto rozhodnutí směřuje podané odvolání. Žalovaný má za prokázané a odvolatel to nezpochybňuje, že předmětné zboží je ve smyslu uvedeného rozsudku Krajského soudu v Českých Budějovicích padělkem a proto CŘ v souladu s § 4 odst. 3 písm. b) zákona o opatřeních v platném znění oznámilo odvolateli napadeným rozhodnutím částku, kterou je povinen uhradit. Podle § 4 odst. 2 zákona o opatřeních v platném znění, bylo-li pravomocně soudem rozhodnuto, že předmětné zboží je zbožím, kterým jsou porušena práva k duševnímu vlastnictví, uhradí náklady spojené s udržováním zboží pod celním dohledem při dovozu dovozce. CŘ tedy vyčíslilo napadeným rozhodnutím náhradu nákladů za dobu od 30.10.2001 do 19.11.2004, kdy nabylo právní moci rozhodnutí CÚ čj. 5664/04-0367-021 ze dne 2.11.2004 o zabránění zboží a vlastníkem zboží se stal stát. Odvolatel v podaném odvolání namítal, že rozhodnutí je nepřezkoumatelné, neboť správní orgán nezjistil řádně skutkový stav věci, čímž došlo k porušení zásady zákonnosti. Podle odvolatele nejsou faktury skladovatele dostatečným podkladem pro řádné zjištění skutkového stavu věci, neboť jejich originály nejsou založeny do spisu správního orgánu, neoznačují, pro koho bylo zboží uskladněno, ani jaké zboží bylo předmětem skladování. Zabavené zboží není dostatečně specifikováno ve všech rozhodnutích správních orgánů jako zboží individuálně určené, proto nelze s jistotou určit ani to, jaké zboží bylo skladováno, jaká plocha k tomu byla využita a zda bylo uskladnění na této ploše účelné. Při neprokázání existence smlouvy o skladování není možné vycházet ani z ostatních dokladů jako podkladů pro rozhodnutí, neboť tyto nemohou osvědčovat souvislost s ujednáním o výši skladného. Odvolatel se domnívá, že „je-li postup pro skladování upraven v celním zákoně, považují za protiprávní smluvní ujednání o výši skladného, které je v rozporu s tímto obecně závazným právním předpisem“. Podle odvolatele nemožnost uskladnit zabavené zboží ve skladech celního úřadu nemůže jít k tíži odvolatele, kterému nelze předepsat náklady na skladování vyšší než stanoví zákon jen proto, že celní úřad není schopen zajistit prostory pro výkon své úřední činnosti.

Žalovaný k námitkám odvolání uvedl, že prvotním důvodem ke vzniku nákladů spojených s udržováním zboží pod celním dohledem bylo protiprávní jednání odvolatele. Povinnost uhradit takto vzniklé náklady skladování je povinností zákonnou, když o skutečnosti, že zboží je padělkem, pravomocně rozhodl soud. CŘ proto mělo povinnost náhradu nákladů předepsat tak, aby náklady nenesl stát. Předepsaná částka byla stanovena na základě relevantních podkladů. Celní orgány v dané době nedisponovaly vlastními vhodnými skladovacími prostory tak, aby byla zajištěna ochrana zboží a nedošlo k jeho znehodnocení. Proto bylo zboží uskladněno v areálu společnosti ČSAD České Budějovice, a.s. která v průběhu skladování část podniku zahrnující skladový areál prodala společnosti ČSAD JIHOTRANS, a.s. Ukladatelem byl CÚ na základě nabídky skladovatele. V rozhodné době nebyla uzavřena písemná smlouva o skladování, což však není v rozporu s § 272 odst. 1 obchodního zákoníku. Po dobu uskladnění probíhala fakturace skladovatele na příslušný celní orgán (CÚ, ŘC), a to fakturou od data uskladnění do 30.9.2002 a poté vždy zpětně za uplynulé čtvrtletí a od 1.7.2003 vždy za uplynulý měsíc. Náklady zahrnují likvidaci komunálního odpadu vzniklého při kontrole předmětného zboží a skladování podle velikosti zabrané skladovací plochy (6,- Kč /m²). Faktury vystavoval skladovatel ČSAD České Budějovice, a.s. a od 1.7.2003 ČSAD JIHOTRANS, a.s. na příslušný celní orgán, z čehož je zřejmé, že jednoznačně označují skladovatele. Ve spise nejsou originály faktur, ale pouze kopie, neboť originály jsou součástí účetnictví Celního ředitelství České Budějovice, které hradilo výše uvedené náklady, nemohou být založeny v několika rozdílných spisech u odlišných správních orgánů. Skladovatel nenaskladňoval jednotlivé konkrétní kusy, v tomto případě textilu, ale vždy jednotlivá uzavřená balení a skladné účtoval podle zabrané plochy. GŘC má za prokázané, že zboží bylo zajištěno dne 30.10.2001 a téhož dne bylo uskladněno na 20m² ve výše uvedeném skladu. Ke specifikaci zboží ve všech rozhodnutích celních orgánů žalovaný uvedl, že předmětem řízení je odvolání do napadeného rozhodnutí a žalovaný nemůže posuzovat rozhodnutí vydaná v odlišných řízeních. Zboží, které bylo skladováno, je jednoznačně seznatelné ze spisového materiálu a k technologii uskladnění se GŘC nemůže vyjádřit, protože toto je v dispozici skladovatele.

K úpravě skladného v celním zákoně žalovaný uvedl, že při uskladnění zboží podle zákona o opatřeních se obdobně uplatní podmínky pro dočasné uskladnění zboží podle celních předpisů. „Obdobně“ znamená, že toto ustanovení se vztahuje na vymezené právní vztahy v plném rozsahu. Dočasné uskladnění zboží upravují čl. 50 až 53 nařízení Rady (EHS) č. 2913/92, který se vydává celní kodex Společenství, jak vyplývá z § 13 odst. 1 zákona o opatřeních (ve znění zákona č. 255/2004 Sb.), resp. z § 93 až 95 zákona č. 13/1993 Sb., celní zákon, platného před účinností zákona č. 187/2004 Sb., jak vyplývá z § 13 odst. 6 zákona o opatřeních (ve znění zákona č. 260/2002 Sb.). Oba dotčené celní předpisy upravují podmínky dočasného uskladnění obdobně. Dočasně uskladněné zboží může být uskladněno pouze na místech schválených celními orgány a za podmínek jimi stanovených. Za zboží dočasně uskladněné ve skladech celního úřadu platí osoba, která zboží celnímu úřadu předložila, skladné podle § 95 celního zákona ve znění pozdějších předpisů, resp. podle § 95 odst. 3 celního zákona platného před účinností zákona č. 187/2004 Sb. Žádný z výše uvedených předpisů nestanoví povinnost celními orgány uskladnit zboží výhradně ve vlastních

skladovacích prostorách, což vždy nelze zajistit. Jednoznačně však stanoví povinnost celním orgánům přijmout všechna nezbytná opatření, včetně přemístění na místo, které je jejich dohledem, aby zabránily nedovolené manipulaci se zbožím. Tedy na jakékoli místo splňující výše uvedené podmínky. Sazebník skladného, který stanoví paušální částky skladného za dočasně uskladněné zboží pouze ve skladech celního úřadu, v daném případě nemohl být použit, protože CÚ nedisponoval vhodnými skladovacími prostory a musel zboží uskladnit u třetí osoby za smluvní cenu, která může být vyšší, než paušální náhrady podle celního zákona. Právní vztahy mezi ukladatelem a skladovatelem se v tomto případě řídí předpisy práva soukromého a výše finanční úhrady je cenou dohodnutou smluvními stranami. V tomto případě byla cena stanovena dle cenové nabídky skladovatele a ČR byla akceptována s tím, že ČR vybíralo skladovatele právě s ohledem na zabezpečení všech podmínek skladování předmětného zboží a jeho řádného zabezpečení. K porušení ustanovení zákona o dočasném uskladnění tedy nedošlo a CÚ postupoval v intencích právních předpisů. Celní orgány potažmo stát nemohou nést náklady za soukromé subjekty, které svým jednáním porušily zákon a toto porušení bylo zjištěno kontrolní činností celních orgánů. V opačném případě, tedy při zjištění, že se odvolatel porušení právních předpisů nedopustil, by hradil tyto náklady majitel práva, které podléhá zvláštní právní úpravě.

K námitce odvolatele, že napadené rozhodnutí je v rozporu s rozhodnutím GŘC ze dne 26.7.2007, čj. 2007/970/30, jímž bylo zrušeno původní rozhodnutí o stanovení výše náhrady, žalovaný uvedl, že toto původní rozhodnutí bylo primárně zrušeno z důvodu chybného stanovení výše nákladů dle zajištěných kusů zboží a to proto, že z něho nebylo zřejmé, jakým způsobem ČR došlo k předepsané částce a z jakých podkladů vycházelo. V napadeném rozhodnutí pak ČR stanovilo částku, již je odvolatel povinen uhradit, podle skladovatelem skutečně účtované ceny ze zabrané skladovací plochy a tuto skutečnost v napadeném rozhodnutí uvedlo. Tato cena je zřejmá z daňových dokladů (faktur) vystavených skladovatelem za období od 30.10.2001 do 19.11.2004. V napadeném rozhodnutí sice chybí přesná specifikace jednotlivých daňových dokladů, avšak rozhodnutí na tyto doklady odkazuje a vychází ze skutečnosti, že jednotlivé faktury byly odvolateli vydány v kopiích v průběhu řízení při nahlížení do spisu u ČR České Budějovice a odvolatel byl tedy s podklady pro rozhodnutí seznámen. Zde žalovaný shledal pochybení ČR, které však nemohlo způsobit neplatnost či nezákonnost vydaného rozhodnutí, a proto změnil výrok napadeného rozhodnutí a doplnil jej o jednotlivé daňové doklady s výší úhrad za jednotlivá fakturovaná období a současně opravil výsledný součet náhrad za udržování zboží pod celním dohledem, což podle žalovaného i vzhledem k výši rozdílu lze považovat za formální pochybení v početních úkonech.

K námitce odvolatele, který poukazuje na rozdíl v částce vyměřené odvolateli a společnosti Viet Czech TRADING s.r.o. původním a nynějším rozhodnutím, a rovněž na to, že účtované náklady měly zahrnovat i likvidaci komunálního odpadu s odkazem na skladovou kartu, která však není součástí spisu, v důsledku čehož shledává nedostatečně zjištěný skutkový stav a nepřezkoumatelnost rozhodnutí, když správní orgán vycházel pouze z daňových dokladů, které provedl jako jediný důkaz, což je podle odvolatele v rozporu s § 32 správního řádu i v rozporu se závěry druhoinstančního orgánu, žalovaný uvedl, že rozdíl mezi částkou 76 143,- Kč uvedenou v původním rozhodnutí a částkou stanovenou v novém rozhodnutí vznikl chybným postupem ČR při stanovení výše náhrady nákladů, když ČR původně vycházelo z počtu kusů zajištěného zboží pod celním dohledem namísto zabrané skladovací plochy. Likvidace komunálního odpadu byla účtována fakturou č. 45200177, když při kontrole předmětného zboží vznikl komunální odpad podle skladové karty o hmotnosti cca 30 kg. Kopie skladové karty je součástí spisového materiálu postoupeného ČR, který se nachází na GŘC. Z podaného odvolání není zřejmé, jaké jiné podklady má odvolatel na mysli. Při stanovení výše náhrad nákladů nemohou být k dispozici jiné podklady, než předmětné daňové doklady osvědčující výši skutečně vynaložených nákladů spojených s udržováním zboží pod celním dohledem. Odvolatel v průběhu řízení nenavrl další důkaz ani neučinil jiný návrh, který by v řízení mohl být použit a případně by svědčil nezákonnosti postupu ČR či napadeného rozhodnutí. Tvzení odvolatele, že si ČR neopatřilo dostatečné podklady pro vydání rozhodnutí, se jeví jako účelové, napadáním procesního postupu se odvolatel snaží dosáhnout zpochybnění zákonné povinnosti nést náklady vlastního protiprávního jednání. K uplatnění § 32 správního řádu má žalovaný za to, že toto ustanovení nelze použít, neboť původní řízení bylo pravomocně ukončeno dne 27.8.2007, kdy nabylo právní moci rozhodnutí GŘC čj. 2007/970/30 a následně nové řízení se řídí již příslušnými ustanoveními (nového) správního řádu a zrušený zákon č. 71/1967 Sb. nelze aplikovat. K námitce odvolatele, že se správní orgán nezabýval tím, že část nákladů vznikla v souvislosti s předchozí nečinností správního orgánu po právní moci rozsudku Krajského soudu v Českých Budějovicích do vydání rozhodnutí o zabránění zboží a náklady způsobené průtahy správního orgánu nelze přičítat k tíži odvolatele, žalovaný uvedl, že žalobce pomíjí, že proti rozsudku podal odvolání a po té i dovolání, a že v soudních sporech o určení, zda zboží je padělkem, nejsou celní orgány účastníkem řízení a rozhodnutí soudu neobdrží přímo, ale o výsledku řízení bývají informováni až účastníky sporu. Šlo o soukromoprávní spor mezi majitelem práva a odvolatelem. Odvolatel mohl celní orgány informovat o výsledcích řízení soudu, měl-li zájem na ukončení řízení před celními orgány. Příslušný celní úřad se o výsledku sporu dozvěděl až dne 9.9.2004. Následně dne 2.11.2004 rozhodl o zabránění zboží rozhodnutím čj. 5664/04-0367-021, které nabylo právní moci dne 19.11.2004.

V postupu celních orgánů žalovaný neshledal zaviněné neodůvodněné průtahy, které by způsobily zásah do práv odvolatele.

Žalobce v žalobě namítl nesprávné právní posouzení věci a vydání rozhodnutí na základě neúplně zjištěného stavu věci. Uvedl, že kalkulace provedená žalovaným v tabulkách ve výrokové části napadeného rozhodnutí nevyvrací námitky žalobce ohledně nepřiměřené ceny účtované za uskladnění zabaveného zboží, když rozhodnutí se zakládá na důkazně nepodložených skutkových závěrech správního orgánu. Z rozhodnutí není patrné, z čeho žalovaný dovozuje cenu účtovanou žalobci, a především jaký byl obsah smlouvy uzavřené mezi ukladatelem a skladovatelem, zda a kdo konkrétně smlouvu uzavíral, jaký byl její obsah především co do ujednání o ceně, když všechny tyto otázky mají vliv na hodnocení námitek vznesených v podaném odvolání. Z důkazů, které jsou součástí spisového materiálu nelze podle žalobce činit závěry, které jsou obsahem výroku napadeného rozhodnutí a je na místě, aby správní orgán své závěry opřel o důkazy ve smyslu odvolacích námitek, jinak je rozhodnutí nezákonné. Za nesprávný žalobce považuje názor žalovaného, že žalobce byl povinen informovat správní orgány o výsledku soudního řízení, doba do vydání příslušného rozhodnutí, v jejímž průběhu bylo účtováno skladné, nemůže záviset na libovůli správního orgánu, ale musí být v souladu se zásadou rychlosti a hospodárnosti řízení. Žalobce je toho názoru, že rozhodnutí nelze pro nedostatečná skutková zjištění přezkoumat. Závěry žalovaného ohledně plochy nutné pro uskladnění, o sjednané ceně za uskladnění a o době nutné pro skladování zboží jsou proto nesprávné. Skutečnost, že náklady byly žalobci předepsány z důvodu žalobcova protiprávního jednání, neopravňuje státní orgány k nezákonnému předepsání nákladů. Skutečnost, že pro uzavření smlouvy o skladování postačuje ústní forma, nezabývá správní orgány prokázat obsah této smlouvy, má-li být rozhodnutí přezkoumatelné. Žalovaný se v rozhodnutí nikterak nezabýval námitkou odvolatele týkající se plochy zabírané uskladněným zbožím, bez bližšího odůvodnění uvádí, že má za prokázané uskladnění zboží na ploše 20m², zároveň však dodává, že k technologii uskladnění se nemůže vyjádřit, neboť není v jeho dispozici. Žalobce namítal zjevnou nepřiměřenost velikosti plochy pro uskladnění zboží, která neodpovídá jeho objemu. Za dané situace měl žalovaný předložit důkaz o způsobu skladování a prostoru zbožím zabraného. Ničím nepodložený závěr o ploše zabrané zbožím nemůže mít význam pro zákonné stanovení nákladů za uskladnění. Volná úvaha žalovaného o ploše nezbytné pro uskladnění zboží žalobce poškozují, žalobce nehodlá platit obdobné skladné jako společnost Viet Czech TRADING s.r.o. již bylo zabaveno zboží v takřka čtyřnásobném množství.

Žalobce souhlasí s názorem žalovaného, že se při uskladnění zboží podle zákona o opatřeních analogicky použijí celní předpisy, nesouhlasí však s tím, že by se při výpočtu ceny skladného nemělo vycházet z ustanovení § 95 celního zákona. Pokud žalovaný tvrdí, že celní úřad nedisponoval vhodnými skladovými prostory, je podle žalobce nezbytné toto tvrzení prokázat, výše sjednané smluvní ceny za uskladnění nemůže být na libovůli státních orgánů, a podle žalobce je třeba vycházet z citovaného ustanovení co do způsobu stanovení výše skladného. V opačném případě by právní regulace v této oblasti postrádala smysl. K námitce odvolání ohledně rozdílu v částce vyměřené žalobci původním a napadeným rozhodnutím ve vztahu ke společnosti Viet Czech TRADING s.r.o., žalovaný uvedl, že tento rozdíl vznikl chybným postupem ČR při stanovení výše náhrady nákladů, když původně vycházelo z počtu kusů zajištěného zboží namísto zabrané skladovací plochy. Tento argument žalobce považuje za alarmující ve vztahu k právní jistotě a předvídatelnosti rozhodnutí. Značný nepoměr v zabavených kusech zboží žalobci a společnosti Viet Czech TRADING s.r.o. naznačuje, že zhruba čtvrtinový objem zboží zabaveného žalobci neodpovídá ploše, jež měla být zabrána ve vztahu k ploše, kterou mělo zabírat zboží zabavené jmenované společnosti. Z rozhodnutí není patrné, z čeho má žalovaný za prokázané zabránění právě 20m² plochy zbožím žalobce. Z ničeho nelze spolehlivě usuzovat, že zboží žalobce bylo právě na této ploše uskladněno, ani na to, že skladování na této ploše bylo účelné. Za podklady rozhodnutí ve vztahu k námitce o nepřiměřené výši sjednané ceny a ploše nutné k uskladnění nelze bez dalšího považovat daňové doklady vystavené skladovatelem, které tyto skutečnosti, relevantní pro stanovení výši skladného, neosvědčují. O nepřezkoumatelnosti těchto dokladů svědčí i f. č. 45200177, v níž jsou účtovány nespecifikované náklady za likvidaci komunálního odpadu a započítána položka „29.10.01-45m²x6-270,00 Kč,-“, zřejmě související s plochou 45m², která měla být zabrána teprve od 30.4.2002. Osvědčit podle žalobce nelze ani skutečnost, že předmětné zboží bylo skutečně skladováno, na místě je i námitka formálních nedostatků výroku rozhodnutí co do absence specifikace zabaveného zboží. V kopiích faktur, které se nacházejí ve spise, není blíže označeno ani uskladněné zboží ani subjekt, jemuž zboží náleží. K žádosti žalobce nebyly předloženy originály faktur, které se ve spise nenacházejí.

Žalobce nesouhlasil ani s tím, že na něj žalovaný přenáší odpovědnost za průtahy správního orgánu a že je žalobci vytýkáno, že měl správní orgány informovat o výsledku soudního řízení. Postup správních orgánů nelze podle žalobce vázat na iniciativu soukromých osob, obzvláště jsou-li jim ukládány povinnosti. Správní orgány jsou ze zákona povinny postupovat podle zásady rychlosti a hospodárnosti řízení. Rozhodnutí o zabránění zboží tak mělo být vydáno bezprostředně po 2. únoru 2004, kdy nabyl právní moci

rozsudek Krajského soudu v Č. Budějovicích. Argument, že se celní úřad o výsledku soudního řízení dozvěděl teprve dne 9.9.2004, pročež dne 2.11.2004 rozhodl o zabrání zboží, považuje proto žalobce za bezpředmětný.

Postup správního orgánu měl a musí být zákonný a přiměřený. Žalobce by neměl by nést jiné než dostatečně prokazané a přiměřené náklady spojené s činností správního orgánu. Žalovaný se podle žalobce nezabýval samotnou podstatou odvolací námitky, podle níž žalobce nesouhlasí především s tím, že celní orgán zboží uskladnil u třetí osoby, které následně platil neúměrně vysoké skladné, a to přes skutečnost, že k tomu byl správní orgán zavázán stanoviskem Městského soudu v Praze vyjádřeném v rozsudku 7 Ca 256/2005 ze dne 17.1.2007. Žalobce rovněž namítá promlčení práva příslušných správních orgánů předepsat mu náklady z důvodů uvedených v § 31 odst. 3 zákona o opatřeních.

Žalobce navrhl, aby soud vydaná rozhodnutí zrušil a uložil žalovanému povinnost nahradit žalobci náklady řízení.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl, že ve výroku napadeného rozhodnutí jsou uvedeny všechny faktury, na základě kterých byla uložena povinnost uhradit náklady uskladnění. V dokladech je uvedena cena 6,- Kč za 1 m², doba skladování, plocha zabraná skladováním a cena za likvidaci tuhého odpadu vzniklého při kontrole skladovaného zboží. Faktury byly vystaveny na skladovatele, jímž byl příslušný Celní úřad Prachatice. Faktury byly vystaveny na základě ústní dohody o skladování uzavřené mezi tímto celním úřadem a skladovatelem. O správnosti fakturované ceny nemá žalovaný pochybnosti a podle jeho názoru byly faktury dostatečným podkladem pro rozhodnutí o náhradě nákladů skladování. Z faktur je zřejmé, že od 30.10.2001 (den zabrání zboží žalobce) do 29.4.2002 je fakturována plocha 20m² a od 30.4.2002 (den zabrání zboží společnosti Viet Czech TRADING s.r.o.) do 19.11.2004 (den, kdy se vlastníkem zboží stal stát na základě právní moci rozhodnutí o zabrání zboží čj. 5664/04-0367-021 ze dne 2.11.2004) je fakturována plocha 45m². Důvod uskladnění zboží u třetího subjektu žalovaný uvedl v napadeném rozhodnutí, byla jím skutečnost, že v rozhodné době nedisponoval volnými skladovacími prostorami. Žádný právní předpis žalovanému neukládá prokazovat žalobci nedostatek vlastních skladovacích prostor. Rozhodnutí není v rozporu se zásadou hospodárnosti, jak žalobce namítá, neboť skutečnost, že v důsledku protiprávního jednání žalobce vznikly správnímu orgánu náklady, které žalobce musí uhradit na základě rozhodnutí vydaného podle zákona o opatřeních, není podle žalovaného v rozporu s ust. § 3 odst. 3 správního řádu, které ukládá správnímu orgánu použít v řízení jen takové prostředky, které jsou jednoduché, účinné, nezvyšují zbytečně náklady řízení a při tom vedou ke správnému rozhodnutí, aniž by zbytečně zatěžovaly účastníka řízení. Nečinnost správního orgánu namítá žalobce účelově bez ohledu na souvislosti. Žalovaný nebyl bezprostředně informován o výsledku soudního řízení a po obdržení pravomocného rozsudku od Advokátní a patentové kanceláře dne 9.9.2004 pokračoval v řízení a již dne 2.11.2004 rozhodl o zabrání zboží rozhodnutím, které nabylo právní moci 19.11.2004. K námitce formálního nedostatku výroku napadeného rozhodnutí žalovaný uvedl, že výrok je neoddělitelnou součástí odůvodnění rozhodnutí, v němž je uvedeno, o náklady uskladnění jakého zboží jde – padělků dle uvedeného rozsudku Krajského soudu v Č. Budějovicích. K námitce promlčení dle § 31 odst. 3 zákona o opatřeních žalovaný uvedl, že ji uplatnit nelze. Ustanovení § 31 odst. 3 zákona o opatřeních je hmotněprávním ustanovením (upravuje zánik práva), které bylo do zákona vloženo až zákonem č. 235/2004 Sb. (správně má být zákonem č. 255/2004 Sb.) s účinností od 1.5.2004. Aplikací tohoto ustanovení na daný případ (náklady za skladování, resp. udržení zboží pod celním dohledem, vzniklé v období od 30.11.2001 do 19.11.2004) by podle žalovaného došlo k pravé retroaktivitě, která je obecně nepřipustná. V rozhodném období zákon o opatřeních neobsahoval žádné ustanovení, které by stanovilo lhůtu pro předepsání nákladů na udržování zboží pod celním dohledem. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby.

Z podnětu podané žaloby soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů, jimiž je vázán, a vycházel při tom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, jak soudu ukládá ust. § 75 odst. 1,2 s.ř.s. Soud vycházel z obsahu správního spisu, který byl soudu předložen žalovaným.

Rozhodnutím o zajištění zboží, č.j. čj. 1883/01 (vyhotovení tohoto rozhodnutí založené do správního spisu postrádá uvedení data vydání rozhodnutí, je však opatřeno poznámkou o převzetí rozhodnutí žalobcem dne 30.10.2001), Celní úřad Prachatice zajistil žalobci pánské a dámské zimní vesty bez rukávů v počtu 1.576 ks v deklarované hodnotě 110.320,- Kč a pánské a dámské zimní bundy v počtu 1.022 kusů v deklarované hodnotě 87.892,- Kč, a to podle § 9 odst. 2 zákona o opatřeních. Rozsudkem Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 1.7.2002, č.j.: 13 Cm 1005/2001-23 bylo soudem určeno, že 1576 ks pánských a dámských zimních vest bez rukávů a 1022 ks pánských a dámských zimních bund opatřených označením HH Helly-Hansen zajištěných rozhodnutím Celního úřadu Prachatice, čj. 1883/01, jsou padělky. Tento rozsudek nabyt právní moci dne 2.2.2004. Rozhodnutím Celního úřadu Strakonice ze dne 2.11.2004, čj. 5664/04-0367-021 bylo toto zboží zabráno podle § 28 odst. 1 zákona č. 191/1999 Sb., o

opatřeních, s odůvodněním, že řízení o jiném správním deliktu zahájené dne 27.5.2002 bylo zastaveno z důvodu promeškání lhůty k projednání a s poukazem na ust. § 28 zákona o opatřeních, podle kterého, nebyla-li za správní delikt uložena sankce propadnutí zboží, rozhodne celní úřad, že takové zboží zabírá, jestliže náleží pachateli, kterého nelze za správní delikt stíhat, nebo nenáleží pachateli správního deliktu nebo mu nenáleží-li zcela a vyžaduje-li to bezpečnost osob nebo majetku nebo jiný obecný zájem. Rozhodnutí o zabrání zboží nabylo právní moci dne 19.11.2004.

Rozhodnutím Celního ředitelství Hradec Králové ze dne 14.7.2005, č.j.: 11152/05-0601-21 byla žalobci podle § 31 odst. 3 s odkazem na § 14 odst. 1-5 zákona o opatřeních uložena povinnost uhradit náklady vzniklé skladováním zboží od 30.4.2002 do 19.11.2004 v celkové výši 76.143,- Kč. Odvolání, které žalobce proti tomuto rozhodnutí podal, bylo zamítnuto rozhodnutím žalovaného ze dne 14.9.2005, čj. 2005/2620/2, které bylo zrušeno a věc vrácena k novému projednání rozsudkem Městského soudu v Praze čj. 7 Ca 256/2005-40 ze dne 17.1.2007, v němž soud uvedl, že žalovaný se nezabýval podstatou námítky žalobce, který v odvolání nesouhlasil zejména s postupem celního orgánu, který zboží uskladnil u třetí osoby, které následně platil neúměrně vysoké skladné; z rozhodnutí žalovaného není zřejmé, z jakého důvodu bylo zboží uskladněno v areálu celního skladu ČSAD JIHOTRANS, a.s., není konkretizován právní titul, na jehož základě bylo zboží v tomto objektu skladováno a na jehož základě byla cena za skladování určena (tj. konkrétní smlouva o skladování mezi celním úřadem a uvedenou společností uzavřená), a nejsou uvedena příslušná zákonná ustanovení, kterými se celní orgány při skladování zboží řídily. Soud poukázal a to, že předmětnou odvolací námítku je (i přes její obecnost) nutné posoudit zejména z hlediska ust. § 13 odst. 1 zákona o opatřeních (ve znění zákona č. 255/2004 Sb.), podle kterého, má-li být uskladněno zajištěné zboží do jeho propuštění do navrženého celního režimu, uplatní se obdobně podmínky pro dočasné uskladnění zboží (viz čl 50-53 nařízení Rady (EHS) 2913/93), resp. z hlediska ust. § 13 odst. 6 zákona o opatřeních v původním znění, resp. ve znění zákona č. 260/2002 Sb., podle kterého pro uskladnění předmětného zboží v době přerušení celního řízení, nebo kdy je toto zboží zajištěno, platí obdobně ustanovení o dočasném uskladnění podle zvláštního právního předpisu (ust. § 93 až 95 zákona č. 13/1993 Sb., celního zákona). Žalovaný pak vydal rozhodnutí ze dne 26.7.2007, čj. 2007/970/30, jímž zrušil rozhodnutí Celního ředitelství Hradec Králové ze dne 14.7.2005, čj. 11152/05-0601-21 a věc vrátil k novému projednání. V jeho odůvodnění zejména uvedl, že skladovatel fakturoval celnímu úřadu náklady podle zabrané skladovací plochy, celní ředitelství však fakturovalo odvolateli částku podle množství zajištěných kusů zboží a z rozhodnutí není zřejmé, jak došlo k předepsané částce a podle jakých podkladů ji vyměřilo. Do správního spisu je založeno Oznámení o zahájení řízení ve věci rozhodnutí o výši náhrady nákladů podle zákona o opatřeních, které ČR Hradec Králové vydalo dne 13.9.2007 a v němž poukázalo na ustanovení § 4 odst. 3 písm. b) zákona o opatřeních v *platném znění*, podle něhož je povinen deklarant, vlastník nebo držitel zboží uhradit náklady spojené s udržováním zboží pod celním dohledem, jedná-li se o zboží porušující práva duševního vlastnictví. Žalobce byl oznámením o zahájení řízení poučen o právu seznámit se s podklady rozhodnutí, jehož využil a dne 5.11.2007 nahlédl do spisu a požádal o kopie listin, které mu byly poskytnuty.

Dne 13.11.2007 vydalo ČR Hradec Králové pod čj. 13476/07-0601-40 rozhodnutí, jímž žalobci podle § 4 odst. 3 písm. b) zákona o opatřeních uložilo povinnost uhradit náklady ve výši 163.296,53 Kč, s odůvodněním, že podle § 4 odst. 2 současného znění zákona o opatřeních, je dovozce povinen uhradit náklady spojené s udržováním zboží pod celním dohledem. Žalobce je dovozcem předmětného zboží a proto jsou náklady předepsány jemu. Celkové náklady na skladování zboží, tedy i za udržování zboží pod celním dohledem, dosáhly podle předložených daňových dokladů provozovatelem skladu výše 336.157,98 Kč, která odpovídá 45m² a příslušné době skladování. Předmětné zboží bylo skladováno na ploše 20 m² od 30.10.2001 do 19.11.2004. Vzhledem k tomu, že cena za skladování zboží byla závislá na velikosti obsazené plochy a době udržování zboží pod celním dohledem od zajištění do zabrání zboží ve prospěch státu, činí výše nákladů 163.296,53 Kč (viz. daňové doklady vystavené ČSAD JIHOTRANS, a.s.). O odvolání, které žalobce proti tomuto rozhodnutí podal, a v němž uplatnil obdobné námítky jako v později podané správní žalobě, rozhodl žalovaný žalobou napadeným rozhodnutím.

Soud vycházel z těchto podstatných skutečností:

Žalobci byla uložena povinnost uhradit náklady spojené s udržováním zboží pod celním dohledem za dobu od 30.10.2001 (kdy došlo k zajištění zboží podle § 9 odst. 2 zákona o opatřeních ve znění účinném v rozhodné době, podle kterého, *zjistí-li celní úřad při ověřování celního prohlášení prováděném v době, kdy ještě nebyla podána žádost o přijetí opatření nebo celní ředitelství nesdělilo, že je možno opatření přijmout, zboží, o kterém lze mít důvodně za to, že jde o padělek nebo nedovolenou napodobeninu, vydá rozhodnutí o zajištění tohoto zboží a bez zbytečného odkladu o tom informuje celní ředitelství. Současně celní úřad sdělí oprávněné osobě, pokud je mu známa, zjištěnou skutečnost o možném porušení jejího práva, aby mohla podat žádost podle § 4), do 19.11.2004 (tj. do právní moci rozhodnutí o zabrání zboží podle § 28 odst. 1 zákona o opatřeních ve znění do 11.7.2007, podle kterého *nebyla-li za správní delikt uložena sankce**

propadnutí zboží, rozhodne celní úřad, že se takové zboží zabírá, jestliže a/ náleží pachateli, kterého nelze za správní delikt stíhat, nebo b/) nenáleží pachateli správního deliktu nebo mu nenáleží zcela a vyžaduje-li to bezpečnost osob nebo majetku nebo jiný obecný zájem. Vlastníkem zabraného zboží se stal stát - § 28a zákona o opatřeních).

Povinnost k této úhradě nákladů byla žalobci uložena rozhodnutím CŘ Hradec Králové ze dne 13.11.2007 podle § 4 odst. 3 písm. b) zákona o opatřeních. Rozhodnutí poukazuje na současné znění ust. § 4 odst. 2 zákona o opatřeních, podle kterého *bylo-li pravomocně soudem rozhodnuto, že předmětné zboží je zbožím, kterým jsou porušena práva k duševnímu vlastnictví, uhradí náklady spojené s udržováním zboží pod celním dohledem při dovozu dovozce, při vývozu nebo zpětném vývozu vývozce, v ostatních případech vlastník nebo držitel zboží.* Ustanovení § 4 odst. 3 písm. b) zákona o opatřeních, podle něhož bylo rozhodnutí vydáno, ve znění účinném v době vydání rozhodnutí stanoví, že *v případech uvedených v předpisu Evropských společenství (čl. 6 Nařízení Rady (ES) č. 1383/2003) nebo v odstavci 2 celní ředitelství oznámí dovozci, vývozci, vlastníkově nebo držitelu zboží rozhodnutí, jímž se stanoví částka, kterou je povinen uhradit podle odstavce 2, a číslo účtu, na který má být tato částka uhrazena.*

Z obsahu prvostupňového rozhodnutí ze dne 13.11.2007 vyplývá, že Celní ředitelství Hradec Králové rozhodovalo o stanovení povinnosti uhradit náklady spojené s udržováním zboží pod celním dohledem podle zákona o opatřeních ve znění účinném v době vydání rozhodnutí (tj. i ve znění novely tohoto zákona provedené zákonem č. 255/2004 Sb., viz níže).

Podle § 31 odst. 3 písm. a) zákona o opatřeních ve znění účinném od 1.5.2004 náklady lze předepsat ve vztahu ke zboží a osobám uvedeným v ustanoveních, na něž odkazují odstavce 1 a 2, rozhodnutím pouze do 3 let od konce kalendářního roku, ve kterém se celní ředitelství nebo celní úřad dozvěděl o pravomocném rozhodnutí soudu, že výrobou nebo úpravou zboží byla porušena práva k duševnímu vlastnictví. Toto ustanovení bylo do zákona o opatřeních vloženo novelou provedenou zákonem č. 255/2004 Sb., který nabyl účinnosti 1.5.2004. Přechodná ustanovení této novely, Čl. II bod 1., stanoví, že řízení zahájená přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona se ukončí podle dosavadních právních předpisů, s výjimkou nakládání se zbožím, jehož výrobou nebo úpravou byla porušena práva k duševnímu vlastnictví podle ustanovení § 14 zákona č. 191/1999 Sb., o opatřeních, které se dokončí podle tohoto zákona.

Pokud jde o zahájení předmětného řízení, tj. řízení podle § 4 odst. 3 zákona o opatřeních, písemnost založená do správního spisu předloženého žalovaným k související právní věci vedené u zdejšího soudu pod sp. zn. 5 Ca 204/2008, která je nazvaná Vyřízení žádosti o sdělení a datovaná dnem 11.4.2007, zmiňuje Oznámení o zahájení řízení ve věci rozhodnutí o výši náhrady nákladů ze dne 27.5.2005 zaslané žalobci T.T.M., a uvádí, že zásilka se vrátila jako nevyžádaná. Správní spis zaslaný žalovaným k předmětné právní věci sp. zn. 5 Ca 205/2008 obsahuje Oznámení o zahájení řízení ve věci rozhodnutí o výši náhrady nákladů ve smyslu zákona o opatřeních ze dne 27.5.2005, čj. 14263/04-21/b, v jehož záhlaví je sice uvedena společnost Viet Czech TRADING, s.r.o., které však evidentně bylo vydáno i ve vztahu k nákladům vzniklým zajištěním zboží žalobci T.T.M., jemuž rovněž bylo, byť jako zástupci společnosti Viet Czech TRADING, s.r.o., i doručováno. Pro úplnost soud uvádí, že Celní ředitelství Hradec Králové vydalo ještě další, již shora soudem zmíněné Oznámení o zahájení řízení ve této věci, a to dne 13.9.2007 pod čj. 13091/07-0601-40, po té, co původní rozhodnutí o výši nákladů ze dne 14.7.2005, čj. 11152/05-0601-21 bylo zrušeno rozhodnutím Generální ředitelství cel ze dne 26.7.2007, čj. 2007/970/30. Toto „nové“ Oznámení o zahájení správního řízení ze dne 13.9.2007 již podle soudu nemělo být vydáno, neboť zrušení původního rozhodnutí a vrácení věci k dalšímu řízení neznámá, že by řízení ve věci bylo zastaveno, tedy není důvodem pro opětovné zahajování správního řízení.

V každém případě však řízení o výši úhrady nákladů dle § 4 odst. 3 zákona o opatřeních bylo zahájeno nejdříve v roce 2005, tj. po nabytí účinnosti novely zákona o opatřeních provedené zákonem č. 255/2004 Sb. účinným od 1.5.2004. Řízení tak mělo být a podle soudu i fakticky bylo vedeno podle zákona o opatřeních v novelizovaném znění. Soud je toho názoru, že na věc dopadá i ustanovení § 31 odst. 3 zákona o opatřeních ve znění účinném od 1.5.2004, podle kterého náklady lze předepsat rozhodnutím pouze do 3 let od konce kalendářního roku, ve kterém se celní ředitelství nebo celní úřad dozvěděl o pravomocném rozhodnutí soudu, že výrobou nebo úpravou zboží byla porušena práva k duševnímu vlastnictví.

Soud nesouhlasí s argumentací žalovaného ve vyjádření k žalobě, že aplikací ustanovení § 31 odst. 3 zákona o opatřeních, které bylo do zákona vloženo s účinností od 1.5.2004, na náklady vzniklé za dobu od 30.11.2001 (správně mělo být od 30.10.2001) do 19.11.2004, by došlo k pravé retroaktivitě, což žalovaný dovozuje s poukazem na to, že se jedná o ustanovení hmotněprávní a v rozhodné době zákon o opatřeních neobsahoval žádné ustanovení, které by stanovilo lhůtu pro předepsání těchto nákladů. Podle

soudu je rozhodné, že řízení ve věci nákladů dle § 4 odst. 3 zákona o opatřeních nebylo zahájeno před nabytím účinnosti novely, tedy podle přechodných ustanovení nemá být ukončeno podle dosavadních právních předpisů. Argumentace žalovaného ostatně přehlíží, že náklady byly žalobci stanoveny za dobu sice od 30.10.2001, avšak až do 19.11.2004, přičemž již s účinností od 1.5.2004 zákon o opatřeních obsahoval ust. § 31 odst. 3, tj. lhůtu 3 let, ve které, a nikoli později, mohou tyto náklady být předepsány.

Soud je dále toho názoru, že na rozhodnutí o nákladech podle § 4 odst. 3 zákona o opatřeních nedopadá ustanovení § 41 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (s.ř.s.), neboť předepsání nákladů dle § 4 odst. 3 zákona o opatřeních nemá charakter sankce za přestupek či správní delikt, a nemá ani charakter daně, poplatku, odvodu a záloh na tyto příjmy, ani odvodu za porušení rozpočtové kázně (byť podle § 31b zákona o opatřeních celní úřady ve věcech vybírání a vymáhání náhrad nákladů účelně vynaložených celními úřady, vyplývajících z povinnosti mít zboží pod celním dohledem, postupují obdobně podle zákona o správě daní). Podle soudu tedy nelze mít za to, že lhůta stanovená v § 31 odst. 3 zákona o opatřeních v novelizovaném znění neběžela po dobu řízení před soudem o žalobě proti předchozímu rozhodnutí žalovaného vedeném u zdejšího soudu pod sp. zn. 7 Ca 256/2005.

Podle § 31 odst. 3 písm. a) zákona o opatřeních lze náklady *předepsat rozhodnutím* pouze do 3 let od konce kalendářního roku, ve kterém se celní ředitelství nebo celní úřad dozvěděl o pravomocném rozhodnutí soudu, že jde o padělky nebo nedovolené napodobeniny. V této lhůtě tedy podle soudu musí být ve věci nákladů podle § 3 odst. 4 zákona o opatřeních pravomocně rozhodnuto. Z obsahu správního spisu sice nelze dovodit, kdy se celní úřad či celní ředitelství dozvědělo o pravomocném rozsudku Krajského soudu v Českých Budějovicích čj. 13 Cm 1005/2001. Žalovaný však v napadeném rozhodnutí a posléze i ve vyjádření k žalobě výslovně uvedl, že o výsledku soudního řízení se příslušný celní úřad dozvěděl dne 9.9.2004. O náhradě nákladů podle § 4 odst. 3 zákona o opatřeních tak mělo být pravomocně rozhodnuto do 31.12.2007. Žalobou napadené rozhodnutí však bylo vydáno teprve dne 27.3.2008 a žalobci bylo doručeno dne 31.3.2008, tedy již po uplynutí lhůty, v níž podle zákona musí být náklady rozhodnutím předepsány.

Žalobní námitka prekluze práva předepsat žalobci náklady uskladnění podle § 31 odst. 3 zákona o opatřeních je podle soudu důvodná.

Za důvodnou však soud považuje i další žalobní námitku, že napadené rozhodnutí bylo vydáno na základě neúplně zjištěného skutkového stavu věci, neboť nebylo spolehlivě doloženo, zda odpovídá plocha nutná pro skladování, tedy i výše ceny za skladování zboží zajištěného žalobci, předepsané žalobci k úhradě žalobou napadeným rozhodnutím. Z obsahu rozhodnutí žalovaného je zřejmé, že zboží zajištěné žalobci mělo být skladováno na ploše 20 m² (zboží zajištěné dne 30.4.2002 jinému subjektu, společnosti Viet Czech TRADING, s.r.o., mělo být skladováno na ploše 25m²). Žalovaný ve výroku svého rozhodnutí uvedl jednotlivé faktury vystavené skladovatelem (ČSAD České Budějovice a.s. a posléze ČSAD JIHOTRANS a.s.) Celnímu úřadu Prachatice a za prosinec 2001 Celnímu ředitelství České Budějovice.

Fakturou č. 45200177 bylo takto fakturováno za likvidaci komunálního odpadu vzniklého při kontrole zboží (450,- Kč), a dále za skladování zboží za měsíce listopad 2001 až duben 2002 na ploše 20 m² a po té za skladování zboží od 30.4.2002 do září 2002 na ploše 45 m². Dalšími fakturami pak byly fakturovány částky za skladování zboží na ploše 45 m². Podle faktur činilo skladné 6,- Kč/1m².

Z výroku napadeného rozhodnutí je zřejmé, že částka 450,- Kč fakturovaná za likvidaci komunálního odpadu byla žalobci předepsána k úhradě ve výši $\frac{1}{2}$, tj. 225,- Kč, aniž by však byl blíže doložen samotný vznik komunálního odpadu a skutečnost, že právě jeho jedna polovina připadá na zboží zajištěné žalobci; pouhý odkaz na skladovou kartu, bez bližšího vysvětlení podle soudu postačující není. Z výroku napadeného rozhodnutí je dále zřejmé, že žalovaný z celkových částek fakturovaných za skladování zboží na ploše 45 m² předepsal žalobci úhradu připadající na plochu 20 m², a to aniž by se blíže vyjádřil k námitce odvolání, v němž žalobce namítl nedostatečné zjištění, jaká plocha byla ke skladování fakticky a zároveň i účelně využita a v němž namítl i značný rozdíl v částce vyměřené odvolateli a vyměřené společností Viet Czech TRADING, s.r.o., původním a nynějším rozhodnutím. Žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí toliko uvedl, že rozdíl mezi částkou 76 143,- Kč v původním rozhodnutí a částkou stanovenou novým rozhodnutím (162 887,85 Kč) je dán postupem GŘ, které původně vycházelo z počtu kusů zajištěného zboží a nyní ze zabrané plochy. K námitce nedostatečného zjištění plochy fakticky a účelně zabrané zbožím žalobce žalovaný bez bližšího zdůvodnění uvedl, že skladování na této ploše má za prokázané. Nikterak se pak nevyjádřil k namítanému rozdílu mezi náklady předepsanými žalobci a náklady předepsanými společností Viet Czech TRADING, s.r.o., (které, jak vyplývá ze související právní věci vedené u zdejšího soudu pod sp. zn. 5 Ca 204/2008 byla podle počtu kusů uložena náhrada nákladů ve výši 260 876,50,-Kč, podle zabrané plochy ve výši 172 748,25,- Kč).

Žalobce v žalobě nezpochybnil, že při uskladnění zboží podle zákona o opatřeních se obdobně uplatní podmínky pro dočasné uskladnění zboží ve smyslu celních předpisů, podle nichž zboží může být skladováno pouze v místnostech a v uzavřených nebo neuzavřených prostorách schválených celními orgány a to podmínek stanovených těmito orgány; tyto místnosti a prostory se nazývají dočasný celní sklad (§ 93 celního zákona). Pokud ustanovení § 93 odst. 2 celního zákona upravuje, co mohou celní úřady požadovat, není-li celní sklad provozován celními orgány, pak podle soudu lze mít za to, že zboží lze takto skladovat i v jiných prostorách, než pouze celních skladech provozovaných celními orgány. Soud je oproti žalobci toho názoru, že sazebník skladného (§ 95 celního zákona), který stanoví paušální částky skladného procentem z ceny skladového zboží či konkrétní částkou za skladovanou položku v závislosti na době uskladnění, dopadá pouze na zboží ve skladech celního úřadu. Je-li zboží v důsledku nedostatku místa ve skladech celního úřadu skladováno u třetí osoby (soukromého subjektu), lze podle soudu připustit, že tomu tak bude za smluvní cenu, která však musí vždy odpovídat požadavku zákona o opatřeních, aby šlo o náklady, které byly vynaloženy účelně (§ 31b zákon o opatřeních).

K žalobní námitce, že není patrné, jaký byl obsah smlouvy o skladování uzavřené mezi skladovatelem a k námitce, že skutečnost, že zákon nevyžaduje pro tuto smlouvu písemnou formu, nezbavuje správní orgán povinnosti prokázat obsah této smlouvy, soud poukazuje na písemnost ze dne 7.5.2007 založenou do správního spisu předloženého žalovaným v související právní věci vedené u zdejšího spisu pod sp. zn. 5 Ca 204/2008, která je nazvaná Doplnění sdělení, v níž Celní úřad Strakonice sděluje Celnímu ředitelství České Budějovice, že smluvní podmínky, za nichž bylo zboží subjektů T.T.M. a Viet Czech TRADING s.r.o. uskladněno, nejsou celnímu úřadu známy. Zboží bylo uskladněno podle pokynů ICFS CÚ České Budějovice, tehdejší ředitelka Celního úřadu Prachatice nemá žádné povědomí o případné smlouvě či smluvních podmínkách se skladovatelem a ani ze spisu žádné takové ujednání nevyplyvá. Do správního spisu je založena Nabídka skladovatele ČSAD JIHOTRANS a.s., která je však datována až dnem 9.8.2004, již je nabízeno skladné 6Kč/1sqm/1 den a dále pak další Nabídka uvedené společnosti ze dne 21.5.2007, která v reakci na žádost Celního ředitelství Č. Budějovice předkládá k záležitosti uskladnění zboží v roce 2002 rekapitulaci podmínek, za nichž byly v roce 2002 nabízeny a poskytovány služby (skladné 6Kč/1sqm/1 den). Do správního spisu je založena i smlouva o skladování uzavřená však teprve dne 19.9.2005 mezi skladovatelem ČSAD JIHOTRANS a.s. a ukladatelem Generálním ředitelství cel, podle níž skladné činí rovněž 6,- Kč za každý 1m² zbožím zaplněné plochy, smlouva však zároveň mimo jiné stanoví i to, že skladovatel povede evidenci pohybu zboží na skaldových kartách jednotlivých druhů zboží, jejichž kopie budou přílohou faktury za skladovací službu.

V daném případě bylo zboží zajištěné žalobci skladováno v prostorách skladovatele (třetí soukromé osoby) aniž byla uzavřena písemná smlouva o skladování a aniž byl v potřebném rozsahu zjištěn obsah příslušných smluvních ujednání. Soud souhlasí s žalobcem v tom, že samotné faktury vystavené skladovatelem bez dalšího nedokládají, že zboží bylo skutečně skladováno na celé ploše, za kterou je skladné fakturováno, případně, že skladování zboží si vyžádalo zabránění celé této plochy a nepostačila plocha menší. Za situace, kdy skladné bylo celním orgánům fakturováno společnou částkou za zboží zajištěné žalobci a za zboží zajištěné společnosti Viet Czech TRADING, s.r.o., pak navíc není doloženo, že celková plocha 45 m² byla využita v tom poměru, v němž celní orgány provedly přepočty celkové plochy, tedy i fakturované částky mezi oba uvedené účastníky.

Soud se ztotožňuje s žalobní námitkou, že faktury nejsou dostatečným podkladem pro rozhodnutí, neboť nejsou důkazem spolehlivě prokazujícím, že zboží bylo uskladněno na té ploše, za kterou je fakturováno a že šlo o plochu pro toto skladování nezbytnou. Namítá-li žalovaný, že při stanovení výše náhrad nákladů nemohou být k dispozici jiné podklady, než faktury-daňové doklady osvědčující výši skutečně vynaložených nákladů spojených s udržováním zboží pod celním dohledem, pak soud opětovně poukazuje na to, že musí vždy jít o náklady vynaložené účelně, což za dané situace podle soudu prokázáno není. Soud nezpochybňuje, že celní orgány skutečně vynaložily částky dle jednotlivých faktur, zda šlo o náklady vynaložené účelně, to žalovaný v napadeném rozhodnutí přes námitky odvolání nezdůvodnil a nedoložil. Ode dne 30.4. 2002, kdy bylo zajištěno a tedy i skladováno zboží společnosti Viet Czech TRADING, s.r.o., bylo ze strany skladovatele fakturováno za plochu 45 m², zatímco před tímto dnem za plochu 20m². Zda tato fakturace odpovídá skutečnému stavu a účelně provedenému skladování (tj.zda pro uskladnění zboží nepostačila plocha menší), to ze strany celních orgánů ověřováno nebylo, ač v situaci, kdy zboží bylo skladováno nikoli v celním skladu, ale u třetí soukromé osoby, a to navíc bez konkrétní skladovací smlouvy, takové ověření podle soudu bylo na místě. Za dané situace tak jedinou na jisto postavenou smluvní podmínkou byla cena za skladování 6Kč/1m² fakturovaná skladovatelem a akceptovaná celními orgány (tedy nepochybně smluvně ujednaná). Ze strany celních orgánů však nebylo nijak ověřováno, alespoň to nevyplyvá ze správního spisu ani z rozhodnutí žalovaného, na jaké ploše bylo zboží zajištěné žalobci fakticky skladováno a zda šlo o plochu pro tento účel nezbytnou. Žalovaný k námitkám, které v tomto směru vznesl žalobce v podaném odvolání, toliko konstatoval, že má za prokázané, že zboží bylo

uskladněno na ploše 20m², na základě čeho má toto za prokázané, však již neuvedl a naopak konstatoval, že k technologii uskladnění se vyjádřit nemůže. Přes námitku odvolání nebyl žalovaným vysvětlen ani žalobcem tvrzený nepoměr ploch ve vztahu k počtu skladovaných kusů zboží zajištěného žalobci (2 598 ks oděvů skladováno na 20 m²) a společnosti Viet Czech TRADING, s.r.o., (10 933 ks oděvu skladováno na 25 m²), na který žalobce poukazuje i v žalobě se zdůrazněním, že žalobci bylo stanoveno obdobné skladné jako společnosti Viet Czech TRADING, s.r.o., již však bylo zabaveno zboží takřka ve čtyřnásobném množství.

Soud proto jako důvodnou posoudil i žalobní námitku, že rozhodnutí bylo vydáno na základě neúplně zjištěného skutkového stavu věci a že rozhodnutí nevyvrací námitky nepřiměřenosti účtované ceny (velikost plochy podle žalobce neodpovídá objemu zboží) a v tomto směru je nepřezkoumatelné.

Na základě všech shora uvedených skutečností soud postupoval podle § 78 odst. 7 s.ř.s. ve spojení s § 76 odst. 1 písm. a), b) s.ř.s. a napadené rozhodnutí zrušil a věc žalovanému vrátil k dalšímu řízení. V souladu s § 51 odst. 2 s.ř.s. soud rozhodl rozsudkem bez jednání, neboť shledal vady rozhodnutí dle § 76 odst. 1 písm. a) a b) s.ř.s., které tento postup soudu umožňují.

O nákladech řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s.ř.s. a plně úspěšnému žalobci přiznal náhradu za soudní poplatek ve výši 2000,- Kč a náklady za právní zastoupení advokátem ve výši 5.760,- Kč, a to za dva úkony právní služby – převzetí věci a sepsání žaloby – po 2100,- Kč a dva související paušální poplatky po 300,- Kč dle §§ 7, 9 odst. 3 písm. f) a 13 odst. 3 vyhl. č. 177/1996 Sb., po zvýšení o 20% DPH. Náklady řízení celkem jsou ve výši 7.760,- Kč, jak je uvedeno ve výroku rozsudku.

Soud žalobci nepřiznal jím požadovanou náhradu za návrh na přiznání odkladného účinku žalobě, jemuž usnesením soudu ze dne 11.8.2008 nebylo vyhověno a žalobce zde úspěšný nebyl.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost za podmínek ust. § 102 a násl. s.ř.s., ve lhůtě do dvou týdnů po doručení rozsudku, prostřednictvím Městského soudu v Praze k Nejvyššímu správnímu soudu. Podle § 105 odst. 2 s.ř.s., stěžovatel musí být zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Praze dne 12. srpna 2011

JUDr. Eva Pechová v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Sylvie Kosková